

STEVE BERRY

DE TOMBE
VAN DE KEIZER

 HOOGSPANNING

DE FONTEIN

PROLOOG

Noordelijke gebieden, Pakistan

Vrijdag 18 mei

08.10 uur

EEN KOGEL SUISDE COTTON MALONE LANGS HET OOR. HIJ LIET zich op de rotsachtige grond vallen en zocht zo goed en zo kwaad als het ging dekking achter de schaarse populieren. Cassiopeia Vitt deed hetzelfde. Op hun buik bewogen ze zich over het scherpe grind naar een rots die groot genoeg was om hun beiden bescherming te bieden.

Er werd opnieuw op hen geschoten.

‘Dit begint link te worden,’ zei Cassiopeia.

‘Je meent het.’

Tot dusver was hun tocht zonder problemen verlopen. Ze bevonden zich te midden van de meest indrukwekkende verzameling bergtoppen op de planeet. Dit was het dak van de wereld, op drieduizend kilometer afstand van Beijing, in de autonome regio Xinjiang, de meest zuidwestelijke hoek van China – of de Noordelijke Gebieden van Pakistan, afhankelijk van wie je het vroeg – midden in een hevig betwiste grensstreek.

Vandaar de soldaten.

‘Het zijn geen Chinezen,’ zei ze. ‘Ik heb ze gezien. Het zijn absoluut Pakistanen.’

Tussen puntige, besneeuwde toppen met een hoogte tot wel zesduizend kilometer lagen gletsjers, groenzwarte stukken bos en weelderige valleien. Het Himalayagebergte, de Karakum, de Hindu Kush en het Pamirgebergte kwamen hier allemaal samen. Dit was het land

van de zwarte wolven en de blauwe papavers, de steenbokken en de sneeuwluipaarden.

Waar elfen elkaar ontmoetten. Dat had een oudheidkundige er in ieder geval ooit over gezegd, herinnerde Malone zich. Misschien had James Hilton er de inspiratie voor zijn *Shangri-La* wel vandaan. Het was een paradijs voor wandelaars, bergbeklimmers, rafters en skiërs. Helaas eisten zowel India als Pakistan het gebied op en had China het daadwerkelijk in bezit. De drie landen ruzieden al decennialang over deze uithoek.

‘Ze lijken te weten waar we naartoe gaan,’ zei ze.

‘Dat had ik ook al bedacht.’ En hij voegde eraan toe: ‘Ik heb je toch gezegd dat we die vent niet konden vertrouwen?’

Allebei droegen ze een leren jack, een spijkerbroek en laarzen. Hoewel ze zich hier meer dan tweeënhalve kilometer boven de zeespiegel bevonden voelde de lucht verrassend zacht aan. Het was een graad of zestien, schatte hij. Gelukkig droegen ze beiden een automatisch wapen van Chinese makelij en hadden ze een paar extra magazijnen bij zich.

‘We moeten die kant op.’ Hij wees naar achteren. ‘En die soldaten zijn dicht genoeg in de buurt om ons te kunnen raken.’

Hij deed een beroep op zijn eidetisch geheugen en vond wat ze nodig hadden. Gisteren had hij de plaatselijke geografische situatie bestudeerd en geconstateerd dat dit stukje van de wereld, dat niet veel groter was dan New Jersey, ooit Hunza had geheten, een vorstenstaat die meer dan negenhonderd jaar had bestaan, maar die rond de jaren zeventig zijn onafhankelijkheid uiteindelijk was kwijtgeraakt. De licht getinte en blauwogige bewoners beweerden af te stammen van soldaten uit het leger van Alexander de Grote, uit de tijd van de Griekse invasie, zo’n twee millennia geleden. Wie zou het zeggen? Het land was eeuwenlang geïsoleerd geweest, tot de aanleg van de Karakoram-snelweg in 1980, die China met Pakistan verbond.

‘We moeten erop vertrouwen dat het hem lukt,’ zei ze ten slotte.

‘Dat was jouw idee, niet het mijne. Ga jij maar eerst. Ik geef je dekking.’

Hij greep het Chinese double action-pistool. Geen slecht wapen. Vijftien patronen en tamelijk accuraat. Cassiopeia bereidde zich ook voor. Dat was een van haar eigenschappen die hem bevielen: ze kon

iedere situatie de baas. Ze vormden samen een goed team, en hij was zonder meer gevoelig voor de charmes van de aantrekkelijke Spaanse met Arabisch bloed.

Ze rende zigzaggend naar een groepje jeneverbesstruiken.

Hij richtte het pistool langs de rots, klaar om zich meteen weer terug te trekken als hij iets zag bewegen. Aan zijn rechterkant, in het schaarse licht dat door het voorjaarsgebladerte scheen, zag hij achter een boomstam de glinstering van een geweerloop die werd opgericht.

Hij vuurde.

De loop verdween.

Hij benutte de gelegenheid en volgde Cassiopeia, waarbij hij ervoor zorgde dat de rots hem aan het zicht van hun achtervolgers ontrok.

Toen hij haar had bereikt renden ze allebei naar voren, wederom onder dekking van de bomen.

Er klonken opnieuw geweeersalvo's. De kogels floten hun om de oren.

Het bochtige pad slingerde weg van de bomen en veranderde in een steile maar redelijkerwijs te beklimmen helling, pal langs een wand van loszittend gesteente. Er was nauwelijks dekking, maar ze hadden geen keus. Verderop zag hij ravijnen die zo steil en diep waren dat er alleen op het midden van de dag licht in kon vallen. Ook aan hun rechterzij gaapte een kloof. Ze renden langs het gesteente. Verderop scheen de zon, maar het felle licht werd afgekappt door een vrijwel loodrechte, zwarte rotswand. Zo'n dertig meter beneden hen liep een wilde, kolkende rivier, grijs van de modder, die meters hoog water en schuim opwierp.

Ze klommen omhoog langs de steile rotswand.

Hij zag de brug, precies waar ze hun was verteld dat die zich bevond.

De constructie zag er niet al te degelijk uit. Wat gammele palen aan weerszijden van het ravijn en horizontale latten die met hennepvezel aan elkaar waren vastgemaakt. Een loopplank, bungelend boven de rivier.

Cassiopeia bereikte het hoogste punt als eerste. 'We moeten naar de overkant.'

Dit vooruitzicht stond hem niet erg aan, maar ze had gelijk. Ze moesten aan de overkant zijn.

In de verte klonk geweervuur en hij keek achterom.

Geen soldaten.

Dat beviel hem niet.

‘Misschien leidt hij ze af,’ zei ze.

Zijn wantrouwen verdween nauwelijks, maar er was geen tijd om de situatie te evalueren. Hij stak het wapen in zijn zak. Cassiopeia deed hetzelfde en stapte op de brug.

Hij volgde haar.

De planken schudden door het geweld van het water beneden. Hij schatte de afstand naar de overkant op minder dan dertig meter, maar tijdens de oversteek, van de schaduw naar het zonlicht, hadden ze geen enkele dekking. Aan de overkant zag hij een grindpad dat tussen de bomen verdween. Verderop was in het rotsgesteente een ongeveer vijf meter hoog beeld uitgehouwen – een boeddha, zoals ze hem hadden verteld.

Cassiopeia draaide zich om. De oosterse ogen in haar westerse gezicht staarden hem aan. ‘Deze brug heeft betere dagen gekend.’

‘Ik hoop dat hij nog één dag overheeft.’

Ze greep het touw dat de constructie in de lucht hield.

Ook hij kromde zijn vingers om de gevlochten hennepvezel, en besloot toen: ‘Ik ga eerst.’

‘En waarom?’

‘Ik ben zwaarder. Als hij mij houdt, houdt hij jou ook.’

‘Tegen die logica kan ik weinig inbrengen.’ Ze deed een stap opzij. ‘Ga je gang.’

Hij ging als eerste en probeerde zijn voeten te laten wennen aan de ritmische vibraties. Er waren nog geen achtervolgers te bekennen.

Hij besloot dat hij er maar het beste stevig de pas in kon zetten. Op die manier hadden de planken de minste tijd om het te begeven. Cassiopeia volgde hem.

Een nieuw geluid overstemde het ruisende water. Het was een donker geluid, ver weg nog, maar snel naderend. *Bonk. Bonk. Bonk.*

Hij keek snel naar rechts en zag dat op de rotswand een schaduw verscheen, misschien anderhalve kilometer verderop, waar het ravijn dat ze probeerden over te steken een volgende kloof kruiste.

Toen ze halverwege waren leek de brug het te houden, al voelden de vermolmde planken aan als spons. Hij hield de ruwe touwen losjes vast, klaar om zich er stevig aan vast te klampen als de bodem onder hem mocht wegzakken.

De schaduw in de verte werd groter en veranderde vervolgens in de duidelijk waarneembare omtrekken van een AH-1 Cobra-gevechtshelikopter – van Amerikaanse makelij weliswaar, maar dat was niet noodzakelijkerwijze goed nieuws. Pakistan gebruikte ze ook. Washington had ze verstrekt om de vermeende bondgenoot te helpen bij de bestrijding van het terrorisme.

De Cobra stevende dreigend op hen af, met zijn vierblads hoofdrotor, zijn twee motoren, zijn 20mm-boordkanonnen, zijn antitank- en luchtdoelraketten. Snel als een hommelen en even wendbaar.

‘Die komt niet om ons te helpen,’ hoorde hij Cassiopeia zeggen.

Daar dacht hij net zo over, maar het had weinig zin haar nu nog in te peperen dat hij al die tijd gelijk had gehad. Ze waren hierheen gelokt, speciaal voor dit doel.

Die vervloekte klootzak...

De Cobra begon te vuren. Er klonk een langgerekt salvo van 20mm-kogels die in hun richting werden afgeschoten. Hij dook omhoog op de planken en rolde op zijn rug, zodat hij over zijn voeten heen kon kijken. Cassiopeia deed hetzelfde. De Cobra raasde op hen af, met zijn brullende turboshaftmotoren die zich door de droge, zuivere lucht zogen. Kogels raakten de brug en vernielden hout en touw.

Er volgde opnieuw een salvo, gericht op de drie meter loopbrug tussen hem en Cassiopeia. Hij ontwaarde woede in haar blik en zag dat ze haar pistool tevoorschijn haalde, op haar knieën ging zitten en op de cabine van de Cobra vuurde. Maar hij wist dat de kans om op die manier schade aan te richten vrijwel nihil was. Het toestel had gepantserde beplating en bewoog zich voort met een snelheid van meer dan 270 kilometer per uur.

‘Ga liggen!’ schreeuwde hij.

Een nieuw salvo van de boordkanonnen vernielde het stuk brug tussen hem en Cassiopeia. Het ene moment was de constructie van hout en vezel er nog, het volgende moment was er alleen nog een wolk van puin.

Hij sprong op en realiseerde zich dat de brug ging instorten. Hij kon niet terug, dus rende hij naar voren. Nog zeven meter. Hij greep zich vast aan de touwen juist toen de brug het begaf.

De Cobra vloog voorbij, naar de andere kant van het ravijn.

Hij hield de touwen stevig vast en terwijl de twee helften van de brug omlaag vielen vloog hij door de lucht.

Hij sloeg tegen de rotsen, stuitte terug en bleef toen stil hangen.

Hij gaf zichzelf niet de tijd in paniek te raken. Langzaam trok hij zich de resterende decimeters omhoog naar de rand. Het ruisen van het water beneden en het gebonk van de rotoren boven zijn hoofd was overweldigend. Hij keek naar de andere kant van de kloof en zocht Cassiopeia, in de hoop dat ze de oever aan de overkant had bereikt.

De moed zonk hem in de schoenen toen hij zag dat ze zich met beide handen aan het touw van de andere helft van de brug vastklampte en langs de steile rotswand bungelde. Hij wilde haar helpen, maar was machteloos. Ze hing dertig meter verderop. Tussen hen in gaapte een diepe kloof.

De Cobra nam een scherpe bocht in het ravijn, maakte hoogte en kwam opnieuw op hen af.

‘Kun je naar boven klimmen?’ riep hij boven de herrie uit.

Ze schudde haar hoofd.

‘Doe het,’ riep hij.

Ze keek om. ‘Maak dat je daar wegkomt.’

‘Niet zonder jou.’

De Cobra was hen tot op minder dan anderhalve kilometer genaderd.

‘Klim nou,’ schreeuwde hij.

Ze stak een van haar handen omhoog.

Toen viel ze vijftien meter naar beneden, in de wild stromende rivier. Hij wist niet hoe diep het water was, maar de rotspunten die her en der omhoogstaken beloofden niet veel goeds.

Ze verdween in het kolkende water, waarvan de temperatuur dicht bij het vriespunt moest liggen, doordat het afkomstig was van sneeuwvelden.

Hij wachtte tot ze ergens weer bovenkwam.

Maar dat gebeurde niet.

Hij staarde omlaag naar de kolkende en schuimende grijze watermassa die slib en gesteente met zich mee sleurde. Hij wilde haar achterna springen, maar wist dat het zinloos was. Hij zou de val ook niet overleven.

Nog steeds omlaag kijkend stond hij op. Hij kon het nauwelijks geloven. Na alles wat ze de afgelopen dagen hadden meegemaakt, was Cassiopeia Vitt verdwenen.

DEEL EEN

DRIE DAGEN EERDER

1

Kopenhagen, Denemarken

Dinsdag 15 mei

12.40 uur

COTTON MALONE TIKTE DE URL MET TRILLENDE VINGERS IN. NET zoals een telefoon die in het holst van de nacht rinkelt, beloofde een anoniem bericht niet veel goeds.

Het briefje was twee uur eerder gearriveerd, toen hij weg was uit de winkel om een boodschap te doen, maar de medewerkster die de blanco envelop had aangenomen was hem vergeten en had hem pas een paar minuten geleden aan hem gegeven.

‘Die vrouw heeft helemaal niet gezegd dat het dringend was,’ zei ze ter verontschuldiging.

‘Welke vrouw?’

‘Een Chinese. Ze droeg een schitterende Burberry-rok. Ze zei dat ik hem alleen aan u mocht geven.’

‘Heeft ze mijn naam genoemd?’

‘Tweemaal.’

Erin had een dubbelgevouwen vel grijs kalfsperkament gezeten waarop een URL was afgedrukt met een .org-extensie. Hij had onmiddellijk de vier trappen naar zijn appartement boven de boekwinkel beklommen en zijn laptop opgezocht.

Hij had de URL ingevoerd en wachtte. Het scherm werd zwart, totdat er een nieuwe afbeelding verscheen. Het was een videovenster; kennelijk kreeg hij een filmpje te zien.

De verbinding kwam tot stand.

Er werd een lichaam zichtbaar dat op de rug lag, met de armen bo-

ven het hoofd. De enkels en polsen waren stevig vastgebonden aan iets wat leek op een stuk multiplex. Het lichaam was zodanig gepositioneerd dat het hoofd iets lager hing dan de voeten. Het gezicht was bedekt met een handdoek, maar aan de vorm van het vastgebonden lichaam was duidelijk te zien dat de gevangene een vrouw was.

‘Meneer Malone.’ De stem was elektronisch vervormd, zodanig dat de toonhoogte en het timbre onherkenbaar waren. ‘We wachtten al op u. U had kennelijk niet veel haast. Ik heb hier iets wat ik u wilde laten zien.’

In beeld verscheen een figuur met een kap over het hoofd en een plastic emmer in de hand. Hij keek toe terwijl er water werd gegoten over de handdoek die om het gezicht van de vrouw was gebonden. Haar lichaam schokte terwijl ze probeerde zich los te rukken.

Hij wist wat er gebeurde.

Het water drong de handdoek binnen en liep zonder dat ze er iets aan kon doen haar mond en neus binnen. In het begin kon je nog een paar keer naar lucht happen – de keel trok zich samen en je kreeg maar weinig water binnen – maar dat hield je maar een paar seconden vol. Daarna nam de natuurlijke neiging tot kokhalzen het over en was je alle controle kwijt. Het hoofd was omlaag gericht zodat de zwaartekracht de beproeving verergerde. Het was alsof je verdronk zonder dat je onder water verdween.

De man stopte met gieten.

De vastgebonden vrouw bleef verwoede pogingen doen zich los te worstelen.

Deze techniek dateerde uit de tijd van de inquisitie en was erg geliefd omdat ze geen sporen naliet. Het enige nadeel was de enorme wreedheid – de methode was zo intens dat het slachtoffer onmiddellijk alles bekende wat je maar wilde. Malone had het ooit zelf ondergaan, jaren geleden, tijdens de training die hij had moeten doorlopen om agent bij Magellan Billet te kunnen worden. Alle rekruten hadden deze behandeling ondergaan tijdens de overlevingscursus. Voor hem was het dubbel zo erg geweest vanwege zijn claustrofobie. De riemen waarmee hij was vastgebonden en de doorweekte handdoek hadden hem een ondraaglijke sensatie bezorgd. Hij herinnerde zich het publieke debat van een paar jaar geleden over de vraag of *waterboarding* nu wel of niet een vorm van martelen was.

Reken maar.

‘Hier ziet u de reden dat ik contact met u heb opgenomen,’ zei de stem.

De camera zoomde in tot vlak bij de handdoek over het gezicht van de vrouw. Er verscheen een hand in beeld die het doorweekte materiaal wegtrok, waarna Cassiopeia Vitt zichtbaar werd.

‘O, nee,’ mompelde Malone. Pijlen van angst doorboorden zijn huid. Hij voelde zich lichtelijk duizelig worden. Dit kon niet waar zijn.

Nee.

Ze knipperde met haar oogleden om het vocht eruit te krijgen, spuwde water uit haar mond en kwam weer op adem. ‘Geef ze niets, Cotton. Niets.’

De handdoek werd weer tegen haar gezicht geslagen.

‘Dat zou niet zo slim zijn,’ zei de man met de computerstem. ‘Zeker niet voor haar.’

‘Kunt u me horen?’ sprak hij in de microfoon van de laptop.

‘Natuurlijk.’

‘Is dit nodig?’

‘Voor u? Ik denk van wel. U bent een man om rekening mee te houden. Een voormalig agent van het ministerie van Justitie. Zeer goed getraind.’

‘Ik ben boekverkoper.’

De stem grinnikte. ‘Beledig mijn intelligentie niet en breng haar leven niet langer in gevaar. Ik wil dat u goed begrijpt wat er op het spel staat.’

‘En u moet begrijpen dat ik u kan doden.’

‘Maar in dat geval zal mevrouw Vitt toch als eerste het leven laten. Dus misschien kunt u stoppen met die opschepperij. Ik wil hebben wat ze u heeft gegeven.’

Hij zag dat Cassiopeia zich opnieuw probeerde los te rukken en wild met haar hoofd schudde achter de handdoek.

‘Geef hem niets, Cotton. Ik meen het. Ik heb het aan jou gegeven om het in veiligheid te brengen. Geef het niet af.’

Er werd opnieuw water gegoten. Haar protesten stopten, omdat ze al haar energie nodig had om te kunnen ademen.

‘Breng het om twee uur vanmiddag naar de Tivolituinen, voor de Chinese pagode. Daar zal iemand contact met u leggen. Als u niet

opdaagt...' De stem zweeg. 'Ik geloof dat u wel weet wat dan de gevolgen zijn.' De verbinding werd verbroken.

Hij leunde achterover in zijn stoel.

Hij had Cassiopeia al meer dan een maand niet gezien. En hij had haar al twee weken niet gesproken. Ze had gezegd dat ze op reis moest, maar zoals gewoonlijk had ze geen details gegeven. Een relatie kon je hun betrekkingen nauwelijks noemen. Het was meer een wederzijdse aantrekkingskracht die ze stilzwijgend hadden bevestigd. Vreemd genoeg had de dood van Henrik Thorvaldsen hun band versterkt en gedurende de weken na de begrafenis van hun vriend waren ze veel samen opgetrokken. Ze was sterk, intelligent en moedig. Maar waterboarding? Hij betwijfelde of ze ooit aan zoiets blootgesteld was geweest.

Haar zo op het beeldscherm te zien sneed door zijn ziel. Hij realiseerde zich dat zijn leven niet meer hetzelfde zou zijn als deze vrouw iets overkwam. Hij moest haar vinden.

Maar er was een probleem. Ze had zich kennelijk genoodzaakt gezien iets te bedenken om haar leven te redden. En nu had ze haar hand overspeeld, want... ze had helemaal niets aan hem in bewaring gegeven. Hij had geen idee waar zij, of haar gijzelaar, het over had.

2

Chongqing, China

20.00 uur

KARL TANG TROK ZIJN GEZICHT ZODANIG IN DE PLOOI DAT NIEMAND kon vermoeden wat hij dacht. Na bijna drie decennia oefening had hij die kunst aardig onder de knie gekregen.

‘En waarom bent u dit keer gekomen?’ vroeg de arts hem. Ze was een vrouw met een strakke gelaatsuitdrukking, een stijf lichaam en steil zwart haar, kortgeknipt volgens de proletarische mode.

‘Uw boosheid jegens mij is nog steeds niet afgenomen?’

‘Ik koester geen vijandschap, minister. Tijdens uw laatste bezoek hebt u voldoende duidelijk gemaakt dat u de baas bent, ondanks het feit dat dit mijn ziekenhuis is.’

Hij negeerde haar agressieve toon. ‘En hoe gaat het met onze patiënt?’

Het Eerste Hospitaal voor Infectieziekten, dat even buiten Chongqing lag, behandelde bijna tweeduizend mensen met tuberculose of hepatitis. Het was één van de acht soortgelijke ziekenhuizen her en der in het land, stuk voor stuk ontoegankelijke grijze, bakstenen kolossen met groene hekken eromheen, plekken waar de besmettelijk zieken veilig in quarantaine konden worden gehouden. Maar de beveiliging van deze ziekenhuizen maakte ze ook bij uitstek geschikt als huisvesting voor zieke gevangenen van het Chinese strafrechtstelsel.

Zoals Jin Zhao, die tien maanden geleden een hersenbloeding had gehad.

‘Hij ligt in zijn bed, er is niets veranderd sinds de dag dat hij hier is binnengebracht,’ zei de arts. ‘Hij hangt aan het leven. De schade

is enorm. Maar – in uw opdracht, wil ik opnieuw benadrukken – er heeft geen behandeling plaatsgevonden.’

Hij wist dat ze het nauwelijks kon verdragen dat haar autoriteit was aangetast. Mao’s gehoorzame ‘dokters op blote voeten’, die zich volgens de officiële mythe onder het volk hadden gemengd om zich plichtsgetrouw over zieken te ontfermen, bestonden allang niet meer. Maar al was zij dan de directrice van het ziekenhuis, Tang was minister van Wetenschap en Technologie van de natie, lid van het Centrale Comité, eerste vicepremier van de Chinese Communistische Partij en eerste vicepresident van de Volksrepubliek China – rechtstreeks ressorterend onder de president en de premier zelf.

‘Zoals ik de laatste keer al duidelijk heb gemaakt, dokter,’ zei hij, ‘was dat niet mijn opdracht, maar de instructie van het Centrale Comité, waaraan u en ik absolute gehoorzaamheid zijn verschuldigd.’

De woorden waren niet alleen bedoeld voor deze stupide vrouw, maar ook voor de drie leden van zijn staf en de twee kapiteins van het Volksbevrijdingsleger die achter hem stonden. De militairen waren gekleed in een strak groen uniform en op hun pet prijkte de rode ster van het vaderland. Een van hen was ongetwijfeld een informant, die hoogstwaarschijnlijk aan meer dan één weldoener rapporteerde, en hij wilde dat er in ieder rapport lovend over hem werd gesproken.

‘Breng ons naar de patiënt,’ beval hij op rustige toon.

Ze liepen door de gangen met hun gebarsten en brokkelige sla-groene pleisterwerk, die werden verlicht door zwak neonlicht. De vloeren waren schoon maar vergeeld als gevolg van de talloze dweilbeurten. Verpleegsters – de gezichten verborgen achter chirurgische maskers – bekommerden zich om patiënten die blauw-wit gestreepte pyjama’s droegen met daaroverheen soms een bruine kamerjas. Ze zagen eruit als gevangenen.

Door een tweetal klapdeuren gingen ze een van de zalen binnen. Het was een grote zaal met meer dan genoeg plaats voor twaalf patiënten, maar er lag er maar één, in het enige bed, onder groezelige witte lakens.

Het stonk er.

‘Ik zie dat u het beddengoed niet heeft laten verschonen,’ zei hij.

‘Zoals u me had opgedragen.’

Nog een puntje in zijn voordeel waarover de informant verslag kon uitbrengen. Jin Zhao was tien maanden geleden gearresteerd, maar tijdens zijn ondervraging had hij een hersenbloeding gekregen. Daarna was hij beschuldigd van verraad en spionage en vervolgens was hij tijdens een rechtszitting in Beijing veroordeeld. Bij verstek uiteraard, aangezien hij al die tijd hier had gelegen, in coma.

‘Hij ligt er net zo bij als u hem hebt achtergelaten,’ zei de arts.

Beijing lag bijna duizend kilometer verderop in het oosten en hij nam aan dat deze afstand de vrouw overmoedig maakte. *Je kunt de Drie Legers beroven van hun opperbevelhebber, maar je kunt zelfs de nederigste boer niet zijn mening ontzeggen.* De zoveelste onzinnige bewering van Confucius. Tot dat laatste was de regering wel degelijk in staat, en dat zou deze brutale teef zich beter moeten realiseren.

Hij gebarde naar een van de geüniformeerde mannen, die haar vervolgens naar de andere kant van het vertrek leidde.

Hij naderde het bed.

De man die daar languit lag was ongeveer vijftenzestig jaar oud. Zijn haar was ongewassen en ongekamd en met zijn uitgemergelde lichaam en ingevallen wangen leek hij al op een lijk. Zijn gezicht en borst zaten onder de blauwe plekken en zijn beide armen waren gekoppeld aan een infuus. Een beademingsapparaat blies lucht in zijn longen.

‘Jin Zhao, u bent schuldig bevonden aan verraad jegens de Volksrepubliek China. U bent voor de rechtbank verschenen, alwaar u in beroep bent gegaan. Tot mijn spijt moet ik u berichten dat het Hoogerechtshof van de Volksrepubliek het doodvonnis heeft bevestigd en uw beroep heeft afgewezen.’

‘Hij hoort geen woord van wat u zegt,’ zei de dokter vanuit de andere kant van de zaal.

Hij hield zijn blik gericht op het bed. ‘Misschien niet, maar deze woorden moeten worden uitgesproken.’ Hij draaide zich om en keek haar aan. ‘Zo luidt de wet en dit is geheel volgens de regels van het procesrecht.’

‘Jullie hebben hem berecht terwijl hij niet aanwezig was,’ flapte ze eruit. ‘Jullie hebben hem zelfs niet eens aangehoord.’

‘Zijn advocaat is in de gelegenheid gesteld bewijsmateriaal te presenteren.’

De dokter schudde vol walging haar hoofd. Ze zag bleek van haat. ‘Hooft u eigenlijk wel wat u zegt? De advocaat is nooit in de gelegenheid geweest zelfs maar met Zhao te spreken. Wat voor bewijs had er dan gepresenteerd kunnen worden?’

Hij had geen idee of de oren en ogen van de informant behoorden tot een van zijn stafleden of tot een van de legerkapiteins. Tegenwoordig kon je nergens meer zeker van zijn. Het enige wat hij wél zeker wist was dat zijn rapport aan het Centrale Comité niet het enige zou zijn, dus besloot hij geen ruimte te laten bestaan voor onduidelijkheid. ‘Weet u dat zeker? Heeft Zhao op geen enkel moment iets gecommuniceerd?’

‘Hij was bewusteloos geslagen. Zijn hersens zijn vernietigd. Hij zal nooit meer uit zijn coma ontwaken. We houden hem alleen maar in leven omdat u – nee, excuseer, het Centrale Comité – dat heeft bevolen.’

De walging in de ogen van de vrouw ontging hem niet, het was iets wat hij de laatste tijd steeds vaker zag, vooral bij vrouwen. Bijna het gehele personeelsbestand in het ziekenhuis – artsen en verpleegkundigen – bestond uit vrouwen. Ze hadden het ver geschopt sinds Mao’s revolutie, maar desalniettemin hield Tang vast aan het adagium dat zijn vader hem had ingeprent. *Een man praat niet over huishoudelijke zaken en een vrouw niet over staatszaken.*

Deze onbetekenende arts, die in dienst was van een onbeduidend staatsziekenhuis, was niet in staat de reikwijdte van zijn verantwoordelijkheden te doorgronden. Beijing regeerde een land dat van oost naar west vijfduizend en van noord naar zuid meer dan drieduizend kilometer besloeg. Een groot deel bestond uit onbewoonbaar berglandschap en woestijn. Het omvatte enkele van de meest uitgestorven gebieden ter wereld, en slechts tien procent was geschikt voor de landbouw. Er woonden bijna anderhalf miljard mensen – meer dan in de Verenigde Staten, Rusland en Europa bij elkaar. Maar slechts zestig miljoen inwoners waren lid van de Chinese Communistische Partij – minder dan drie procent van het totaal. De arts was partijlid, al meer dan tien jaar. Dat had hij nagetrokken. Anders had ze nooit zo’n hoge managementfunctie kunnen veroveren. Alleen Han-Chinezen met een partijlidmaatschap bereikten een dergelijke status. De Han-Chinezen vormden veruit de meerderheid van de bevolking; het resterende kleine percentage viel uiteen in zesenvijftig minderhe-

den. De vader van de arts was een vooraanstaande ambtenaar van de lokale provinciale overheid, een trouw lid van de Partij dat had deelgenomen aan de revolutie van 1949 en zowel Mao als Deng Xiaoping persoonlijk had gekend.

Desalniettemin wilde Tang geen onduidelijkheid laten bestaan. 'Jin Zhao was trouw verschuldigd aan de regering van de Volksrepubliek. Hij heeft besloten onze vijanden te helpen...'

'Hoe had een drieënzestigjarige geochemicus de regering van de Volksrepubliek nu kunnen schaden? Vertel me dat eens, minister. Ik wil het graag weten. Wat kan hij ons nu nog aandoen?'

Hij keek op zijn horloge. Er stond een helikopter klaar om hem naar het zuiden te brengen.

'Hij was geen spion,' zei ze. 'Geen verrader. Wat heeft hij nu eigenlijk gedaan, minister? Wat kan de reden zijn om iemand in elkaar te slaan totdat zijn hersens bloeden?'

Hij had geen tijd om te discussiëren over iets wat al was besloten. De informant zou het lot van deze vrouw bezegelen. Over een maand kreeg ze bericht dat ze was overgeplaatst, ondanks de privileges die haar vader genoot. Waarschijnlijk vertrok ze vervolgens naar een buitengebied, duizenden kilometers verderop in het westen, waar je problemen uit het zicht kon opbergen.

Hij wendde zich naar de andere geüniformeerde en knikte.

De kapitein haalde het pistool uit zijn holster, liep naar het bed en schoot Jin Zhao eenmaal door het voorhoofd. Het lichaam schokte even en kwam weer tot rust.

Het beademingsapparaat bleef lucht in de dode longen blazen.

'Het vonnis is uitgevoerd,' verklaarde Tang. 'Volgens de regels in aanwezigheid van vertegenwoordigers van de regering van de Volksrepubliek, het leger... en de directeur van dit ziekenhuis.'

Hij gebaarde dat het tijd was te gaan. Het opruimen van de rommel was een taak voor de arts. Hij liep naar de klapdeuren.

'U hebt zojuist een hulpeloze man doodgeschoten!' schreeuwde de arts. 'Is onze regering zó diep gezonken?'

'U zou dankbaar moeten zijn,' zei hij.

'Waarom?'

'Omdat de regering de kosten van de kogel niet zal aftrekken van het budget van deze instelling.' Waarop hij vertrok.

Van Steve Berry verschenen bij De Fontein:

- De Amberzaal* (2004)
- De Romanov voorspelling* (2005)
- Het derde geheim* (2006)
- De erfenis van de Tempeliers* (2007)
- De Alexandrië-connectie* (2008)
- Het Venetiaans bedrog* (2009)
- Het geheim van de kathedraal* (2010)
- Het complot van Parijs* (2011)
- De tombe van de keizer* (2012)
- Het Columbus mysterie* (2013)
- De Jefferson code* (2014)
- Het Koningsbedrog* (2015)
- De Lincoln mythe* (2016)

Eerste druk mei 2012

Vierde druk, eerste in deze uitvoering, januari 2017

© 2010 Steve Berry

© 2012, 2017 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Deze vertaling is tot stand gekomen na overeenkomst met Ballantine Books, een imprint van Random House Publishing Group, onderdeel van Random House, Inc.

Oorspronkelijke titel *The Emperor's Tomb*

Vertaling Peter van Dijk

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Shutterstock

Opmaak binnenwerk V3-Services, Baarn

ISBN 978 90 261 4233 8

ISBN e-book 978 90 261 2902 5

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

www.steveberry.org

De tombe van de keizer is een fictief verhaal, waarin echter ook personen en locaties voorkomen die echt (hebben) bestaan. Zie voor een uitgebreide verantwoording van de auteur zijn Opmerkingen op pag. 469 e.v.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.